

wachters op den achtergrond, de hooge bergen. Wij zagen een baai die door haar ligging en grootte bestemd scheen voor een machtige zeehaven, kusten uitgestrekt en vlak genoeg om eindelooze huizenrijen te dragen, doch in die baai maar enkele schepen en aan haar oever niets dan een doodsche stad.

De geschiedenis van Ensenada is niet vroolijk. Omstreeks 1880 is zij het middelpunt geweest van noodlottige speculaties. Ondernemende optimisten wilden haar herscheppen in een badplaats, een weelde-oord met een model hotel en vele attracties. Groote plannen smeedden zij, bouw materiaal en ontginningswerktuigen voerden zij aan, zij brachten den grond in kaart en verdeelden hem in verkoopbare terreinen, kasteelen bouwden zij bij menigte in de lucht. Het liep alles uit op een jammerlijke mislukking en men kan thans nog de droevige overblijfselen zien van de eens met illusie voorbereide werken. Van het reusachtige hotel heeft nooit iets méér bestaan dan het ontwerp en een aanlokkelijke afbeelding op papier. De speculanten ondervonden van regeeringszijde allermint steun. Zij hadden aanvankelijk een groot houten huis gebouwd, waarin zij intrek zouden nemen om toezicht op het werk te houden. Maar op een goeden nacht liet de commandant van Ensenada het heele huis weghalen en gebruikte het materiaal om een villa voor zichzelf te bouwen! Zoo bleef Ensenada sluimeren, totdat de prohibition-wet het, evenals Tijuana, tot een dorado voor dranklievende Amerikanen maakte. Het geraakte daardoor eenigszins in opkomst: hotels, winkels en vooral café's natuurlijk, namen toe, al bleef alles nog zeer primitief. Maar thans hebben de bepalingen die het vreemdelingenverkeer tegenhouden, het wederom in de vroegere rust doen vervallen.

Het eenige levende en bewegelijke in Ensenada is de kazerne: zij beheerscht de gansche stad. Al om vijf uur 's morgens roffelt het garnizoen, met groot misbaar, de vredige inwoners uit den slaap. Vóór het bouwvallige, onzindelijke kazerne-gebouw krioelt het van soldaten, meestal ongunstige bandieten-tronies en wanneer een argeloos toerist er langs wil loopen wordt hij hardhandig en met eenige Spaansche vloeken, op zij geduwd: men mag dezen zetel van het gezag alleen eerbiedig aan den overkant der straat voorbijgaan. •Overigens is er weinig vertier tusschen de armelijke huizenrijen: enkele voetgangers slenteren rond, groepjes druk pratende en gesticuleerende Spanjaarden, een paar handeldrijvende Chineezers, wat toeristen. Jonge, Indiaansche vrouwen dragen koopwaren rond. Zij loopen met zacht-wiegende gang, de voeten in sandalen, de lange zwarte haren los op den rug; met omhooggestrekte armen houden zij een mand vast op het hoofd. Zoodra de schemer invalt verschijnen nieuwe wandelaars: een aantal kalveren stapt ijverig door straten (elk heeft zijn eigen wijk) om zich aan het afval bij de